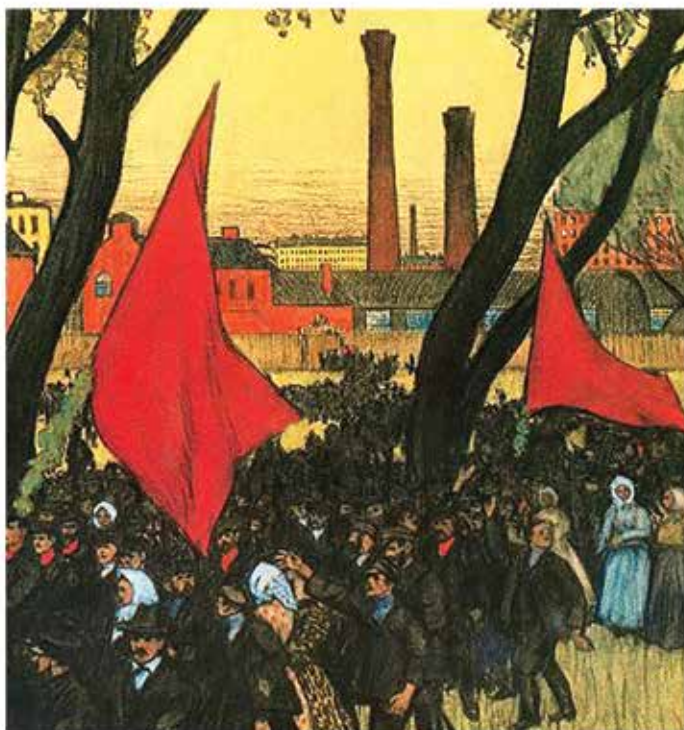

MAKSİM GORKİ

BOZGUNCU

SEÇME ÖYKÜLER

Çeviri: MEHMET ÖZGÜL

MAKSİM GORKİ
BOZGUNCU
SEÇME ÖYKÜLER

Can Klasik

Maksim Gorki'nin, "Tovarişçi", "Pesnya o Sokole", "Vivod", "Han i evosın", "Varenka Olyesova", "Bıvşıye İyudi", "Ozornik" adlı öykülerinin derlenmesinden oluşmuştur.

Rusça aslından çeviren: Mehmet Özgül

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2015

2. basım: Haziran 2021, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Sabri Gürses

Düzeltili: Aylin Samancı, Ebru Aydın

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Alper Zeki / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-5181-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750751813

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MAKSİM GORKİ
BOZGUNCU
SEÇME ÖYKÜLER

ÖYKÜ

Rusça aslından çeviren

Mehmet Özgül

Maksim Gorki'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yaşanmış Hikâyeler, 1987

Çocukluğum, 2013

İnsanlar Arasında, 2014

Benim Üniversitelerim, 2014

Mujik, 2014

Ana, 2018

MAKSİM GORKİ, 1868'de Rusya'da doğdu. Babasını beş yaşında kaybetti, annesinin yeniden evlenmesi üzerine büyükbabasının yanına gönderildi. Ancak birkaç ay okula gidebildi; sekiz yaşından itibaren çeşitli işlerde çok ağır koşullarda çalışmaya başladı. Böylece Rus işçi sınıfının yaşamını çok yakından tanıdı. Gerçek adı Aleksey Maksimoviç Peşkov yerine Rusçada "acı" anlamına gelen Gorki soyadını aldı. İlk öyküsü *Makar Çudra* (1892) Tiflis'te çalıştığı dönemde yayımlandı. Dergilerde yayımlanan ilk öykülerinin ardından, en iyi öykülerinden sayılan *Yirmi Altı Adam ve Bir Kız*'la (1899) birlikte ünü hızla yayıldı. İlk romanı *Foma'yı* (1899), *Üçler* (1900) izledi. *Ana* (1906) adlı romanını Rus devrimci hareketine adadı. 1902'de *Ayaktakımı Arasında* adlı ünlü oyununu yazdı. "Fırtına Kuşunun Türküsü" adlı şiiri, hem yayımlandığı derginin (*Jizn*) kapatılmasına hem de yazarın tutuklanmasına neden oldu; ancak dış ülkelerden gelen protestoların da etkisiyle Gorki salıverildi. 1905 Devrimi'nde önemli bir rol oynayan Gorki, 1906'da önce ABD'ye gitti, ardından İtalya'da yedi yıl siyasi sürgün olarak yaşadı. 1913'te ülkesine döndü, Rusya'nın Birinci Dünya Savaşı'na girmesine ve 1917'de Bolşeviklerin iktidara gelmesine karşı çıktı. Ancak 1919'dan sonra Lenin Hükümeti'yle işbirliği içine girdi. 1913-1923 yılları arasında başyapıtı sayılan *Çocukluğum, İnsanlar Arasında ve Benim Üniversitelerim*'den oluşan otobiyografik üçlemesini yayımladı. Devrim sonrası yaşadığı düş kırıklıklarından ötürü 1921-1928 yılları arasında İtalya'da kaldıktan sonra Stalin döneminde Sovyetler Birliği'ne döndü. 1934'te kurulan Sovyet Yazarlar Birliği'nin ilk başka-

nı oldu. Toplumcu gerçekçilik olarak adlandırılan edebiyat yaklaşımının ortaya atılmasına katkıda bulundu. Son dönem yapıtlarının hemen hepsinde devrim öncesi yılları ele aldı. 1936'da kuşkulu bir ölümlle Moskova'da hayata veda etti.

MEHMET ÖZGÜL, 1936'da Nevşehir'de doğdu. Kuleli Askerî Lisesi'ni bitirdi. Rusça öğrenimine lisede başladı. 1959'da Ankara Üniversitesi, DTCF, Rus Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nı bitirdi. 1979 yılına kadar çeşitli askerî okullarda Rusça öğretmenliği ve Rus yazarlardan çeviriler yaptı. Emekli olduktan sonra bütünüyle yazınsal çeviriye yöneldi. Tolstoy, Gorki, Gogol, Dostoyevski, Çehov, Ehrenburg, Aytmatov, Simonov, Yevtuşenko gibi, Rus edebiyatının önde gelen yazarlarının yapıtlarını dilimize kazandırdı.

İçindekiler

İki Arkadaş	11
Kartal Türküsü	31
Çıkarma	39
Han ile Oğlu	43
Varenka Olesova	53
Düşkünler	181
Bozguncu	267

İKİ ARKADAŞ

I

Yakıcı haziran güneşi Smolkina köyünün eski evlerini bol ışığıyla aydınlatırken gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Muhtarın kısa bir süre önce reçine kokan sarı düzgün tahtalarla yeniden kaplattığı evine bütün ışıklarını saçıyordu güneş. Günlerden pazardı, bütün köy halkı şurasında burasında kurumuş çamur yığınları bulunan, güz otların bürüdüğü sokağa doluşmuştu. Muhtarın evinin önünde erkek ve kadınlardan oluşan büyük bir topluluk vardı. Kalabalığın bir bölümü evin duvarlarının dibindeki toprak yığıntıları üzerinde, bir bölümü yolda oturuyor, bir bölümü ise ayakta duruyordu. Kalabalık arasında köyün çocukları birbirini kovalıyor, koşarlarken büyüklerden azar işitiyor, fiske yiyorlardı.

İnsan yığınının ortasında uçları sarkık posbıyıklı, uzun boylu bir adam dikiliyordu. Yüzünü kaplayan boz, güz sakalı ile derin kırışıklara, hasırdan örülmüş kirli şapkasının altından çıkan kırılmış saç perçemlerine bakarak adam için rahatça elli yaşında denebilirdi. Adam gözlerini yere dikmişti, kemikli iri burnunun kanatları inip inip kalkıyordu. Başını kaldırıp muhtarın evinin pencelerine baktıkça kocaman kocaman açılmış, üzgün, hatta kaygılı gözleri dikkat çekiyordu. Bu gözler iyice çukura kaçmıştı, güz kaşlarından koyu gözbebeklerine gölge-

ler düşüyordu. Üzerine papaz çömezlerinin giydiği cinsten yırtık pırtık kahverengi bir cüppe geçirmiş, eteği dizlerinin üstünde kalan bu cüppeyi belinden bir iple sıkımişti. Sirtında bir çıkın, sağ elinde ise ucu demirli uzun bir sopa tutuyordu; sol elini koynuna sokmuştu. Çevresindekiler ona kuşkuyla, alayla, nefretle bakıyor, hatta sürülerine zarar vermeden önce kurdu ele geçirdikleri için bir çeşit kıvanç duyuyorlardı.

Adamcağız köyden geçerken içecek bir şeyler vermeleri için muhtarın kapısını çalmıştı. Muhtar biraz *kvass*¹ getirmiş, sonra da onunla konuşmaya başlamıştı. Ama yabancı, alışılanın tersine, konuşmak için pek istekli değildi. Muhtar nüfus kâğıdını göstermesini isteyince de, böyle bir şeyi olmadığını söylemişti. Bunun üzerine onu yakalayarak bucak merkezine göndermeye karar verdiler. Muhtar, adamın başına kolcu olarak köy bekçisini görevlendirdi. Şimdi de tutukluyu, onunla eğlenen kalabalığın arasında bırakarak evinde bekçiyi yola hazırlıyordu.

Tutuklu, söğüt ağacının dibinde nasıl durdurulmuşsa öylece bekliyordu, kamburlaşmış sırtını ağacın gövdesine dayamıştı.

Gözleri zayıflamış, tilki suratlı, küçük sivri kırçıl sakallı muhtar, evinin önündeki sahanlığa yürüdü. Çizmeli ayaklarıyla çalimli çalimli basamakları iniyor, uzun basma mintanının altındaki yuvarlak göbeciği hop hop oynuyordu. Köy bekçisi sakallı, dört köşe yüzünü yaşlı muhtarın omzunun üzerinden ileri doğru uzatmıştı.

Muhtar, bekçiye, “Anladın mı, Yefimuşka?” dedi.

“Bunda anlamayacak ne var? Hepsini anladım. Demek ki benim görevim bu adamı buradan alıp bucak karakoluna götürmektir. Bütün görevim bu!”

1. (Rus.) Arpa, çavdar ekmeği ve kuru üzümle yapılan mayalı içecek. (Ç.N.)

Bekçi bu sözleri gülünç bir biçimde kırtarak, tek tek söylemiş, kalabalığa da şöyle bir göz kırpmıştı.

“Nerede evrak?”

“Evrak mı? Koynuma soktum. Orada rahat rahat dur-
sun.”

Muhtar sözcüklerin üstüne basa basa, “Aman öyle olsun!” dedi.

Böğrünü hart hart kaşıdıktan sonra bekçiyi uğurladı:

“Hadi, yolun açık olsun!”

Bekçi, tutukluya dönerek gülümsedi.

“Ee, babalık! Yürüyelim mi artık?”

Adam, bekçinin bu sözüne karşılık, “Bari bir yük arabası bulsaydınız!” dedi.

Muhtarın yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi:

“Araba mı dedin? Ya!.. Ne sanıyorsun kendini? Bu-
raya senin gibi serserilerin yüzlercesi gelir gider. Hangi
birinize araba yetiştireceğiz? Ayakların incinmez, haydi
bas!”

Bekçi, tutukluyu gayrete getirircesine, “Babam, sen
hiç korkma,” dedi. “Gideceğimiz yer uzak mı sanıyorsun?
Şurada yirmi *verst* yolumuz ya var ya yok! Hadi yürü, bir
şeycikler olmaz. Seninle sıkı bir yürüyüşten sonra hemen
varırız. Varınca da güzel bir dinlenirsin...”

“Kodeste!” diye ekledi muhtar.

“Ne olmuş? Yorulan insan kodeste de dinlenir! Son-
ra, öyle serindir ki şimdi orası, bu sıcakta daha iyisi can
sağlığı!”

Tutuklu, bekçiye somurarak baktı, bekçinin yüzü
ise sevinçten parlıyordu.

“Hadi baba, düş bakalım yola! Hoşça kal Vasil Gav-
riliç!”

“İyi yolculuklar!.. Gözünü dört aç.”

Kalabalıktan bir delikanlı söze karıştı:

“Aman ha, kendini kolla!..”

“Siz de beni iyice çocuk yerine koyuyorsunuz!”

Böylece yürümeye başladılar. Gölgeden çıkmamak için duvar diplerine sinerek gidiyorlardı. Cüppeli adam önde, yorgun düşmüş; ama yola alışkın bir adamın hızlı yürüyüşüyle yürüyordu. Elinde sağlam bir sopayla bekçi de onun arkasından geliyordu.

Yefimuşka kısa boylu, tıknaz bir köylüydü, açık çakır gözlerinin hemen altından başlayan kıvrım kıvrım sarı sakalı geniş temiz yüzünü çevreliyordu. Sağlam sarı dişlerini göstererek gülümsemesinden ötürü, yüzünün derisi burun köprüsünde hapşıracaktı gibi kırışıyordu hep. Giydiği *azyam*¹ bacaklarına dolaşmasın diye eteklerini kuşağının altına sıkıştırmış; başına tutuklu şapkasını andıran sipersiz koyu yeşil bir kasket geçirmişti.

Dalgalı çavdar denizi arasından kıvrılarak geçen bir cılgadan yürüyorlar, yürürken gölgeleri altın rengi başakları yalıyordu.

Ufukta yele gibi duran mavimsi bir orman görünüyor, solda uçsuz bucaksız enginlere doğru ekili tarlalar uzanıyordu. Ortalarındaki bir köyün koyu lekesinden sonra tarlalar boz renkli bir sis içerisinde göz alabildiğine uzanıyordu yeniden...

Sağdaki söğüt kümelerinin arkasından bir kilise kulesinin yeni boyanmış saç külahı yükseliyor, güneşte pırlıl pırlıl yanan kule, bakanların gözlerini kamaştırıyordu.

Gökyüzünde çayırkuşları vıncırdıyor, ekinler arasından peygamberçiçekleri gülümsüyordu; havada boğucu bir sıcağ vardı. İki adamın ayakları altından toz kalkıyordu.

Yefimuşka öksürüp boğazını temizledikten sonra tiz bir sesle bir türkü tutturd.

1. Eskiden Rus köylülerinin giydiği entari gibi uzun, beli kuşaklı mintan. (Ç.N.)

Aman aman, nedendir de
Bu acılar, bu kederler nedendir?

“Anasını satayım, sesim yetişmiyor ki! Ah, bilmezsin ben ne türküler söyledim!.. Vişenski Öğretmen, çektir bakalım Yefimuşka bir türkü, derdi! Birlikte öyle güzel söyledik ki! İyi oğlandı doğrusu...”

“Kim dedin?” diye sordu cüppeli adam.

“Vişenski Öğretmen.”

“Soyadı mı Vişenski?”

“Hayır hayır, Vişenski köy, Öğretmenin adı Pavl Mihaliç’dir. Eşi bulunmaz bir adamdı. Üç yıl oluyor öleli...”

“Genç miydi?”

“Otuzunda bile yoktu...”

“Neden ölmüş?”

“Üzüntüden derler.”

Adam, Yefimuşka’ya gözücuyla bakarak hafifçe güldü...

“Dinle, bak dostum, yedi yıllık öğretmenlikten sonra adamcağızın başına neler geldi!.. Bir gün ansızın öksürmeye başlıyor, öksürdükçe zavallıyı bir üzüntüdür alıyor... İşte bu üzüntü yüzündendir ki, kendini içkiye verdi. Papaz Aleksey onu pek sevmezdi, içkiye başlayınca kente bir yazı gönderdi: ‘Böyle böyle, öğretmen yoldan çıktı, durmadan içiyor,’ diye. Kentten önce bir yazı, yazının arkasından da bir bayan öğretmen yolladılar. Kemikli iri burunlu, sırık gibi upuzun bir kadını yeni öğretmen. Neyse, Pavl Mihaliç işlerin sarpa sardığını görünce, ‘Çocuklarınızı okuttum, sonunda başıma bu da mı gelecekti?’ diye kahretti kendini. Ondan sonra okuldan hemen hastaneye gitti, beş gün geçmeden ruhunu teslim etti zavallı adam. Ya, işte böyle...”

Bir süre konuşmadan yürüdüler. Orman gittikçe

yaklaşıyor, yaklaştıkça büyüyor, mavi rengi her adımda biraz daha yeşile dönüyordu.

Yol arkadaşı, Yefimuşka'ya, "Ormandan gidelim mi?" diye sordu.

"Hayır, ormanın içinden değil, kıyısından gideceğiz; ne olacak bir buçuk fersah bile sürmez. Niye sordun bakayım? Ah, seni çaylak seni? Anan yalnız seni mi akıllı doğurdu?"

Yefimuşka başını sallayarak gülümsüyordu.

"Niçin öyle diyorsun?"

"Hiç, niçin olacak! 'Ormandan gidelim mi?' diye soruyorsun da. Bundan belli ki, temiz bir adamsın sen. Yerinde kurnaz biri olsa hiç böyle sözler söyler miydi? Doğrudan doğruya ormana dalar, sonra da..."

"Sonra da?.."

"Hiç! Sen bana bak bakayım, bende yutacak göz var mı? Toyluğun böylesi de görülmemiş doğrusu? Sen bırak şimdi ormandan gitmeyi de, dostum beni dinle! Bir kere benimle baş edeceğini sanıyorsan, yanıyorsun. Senin gibi üç kişiyi haklarım, sana da yalnız sol kolumla yerim, anladın mı şimdi?"

Tutuklu kısaca, anlamlı anlamlı, "Anladım, aptalın birisin sen!" dedi.

"Nasıl, aklından geçenleri okudum değil mi?" dedi bekçi kurumlanarak.

"Bostan korkuluğu işte! Neymiş bakayım o aklımdan geçenler?"

"Ormandan yürümek istiyorsun da... Anlamıyor muyum sanıyorsun? Aklınca ormana gelince üstüme çullanıp işimi bitirecek, sonra da istediğin yere kaçacaksın! Nasıl, anlamamış mıyım?"

"Çok budalaymışsın sen!.." diye omuz silkti ne yapacağı tahmin edilen adam. "Peki, nereye gidecek mişim?"

“Nereye istersen... O senin bileceğin iş...”

Yefimuşka'nın yol arkadaşı öfkelendiği için ya da nereye gidebileceğini ondan öğrenmek istercesine, “Söyle, nereye?” diye üsteledi.

Yefimuşka ise sakın bir sesle, “Dedim ya, nereye istersen!” karşılığını verdi.

“Ama benim kaçacak bir yerim yok ki!”

Bekçi ona inanmamıştı, elini sallayarak, “Yok canım!” dedi. “Kaçacak yer mi bulamadın? Kocaman bir dünya, kaç kaçabildiğin kadar!”

Tutuklu gülüyordu.

“Benim kaçmamdan sana ne? Yoksa kaçmamı mı istiyorsun?”

“Vay vay, şu çaylağa bak! Bitirimsin gerçekten!.. Nerede görülmüş bu bolluk? Sen kaçınca yerine kimi hapse atarlar? Ha?.. Ne sandın ya, beni atarlar doğallıkla!.. Yok yok, laf olsun diye söyledim bunları!..”

“Senin aklından zorun var anlaşılan; ama iyi adam-sın gene de.”

Adam böyle söyleyerek içini çekti. Yefimuşka ise hemen onu onayladı:

“Gerçekten hep bana biraz kaçık olduğumu söylerler, iyi oluşuma gelince, o da doğru. Saf adamımdır, aslını ararsan. Elin oğlu dolambaçlı yollardan gider, bir sürü kurnazlıklar düşünür. Bana ne elin oğlundan! Bir şey yaparken başkasına soracak değilim ya! Sinsi olsam da, dobra dobra olsam da eninde sonunda öleceğim. Onun için burnumun doğrusuna giderim daha iyi!..”

“En güzeli de bu!” dedi öbürü umursamazca.

“Öyle! Dedim ya, ne yapacağımı kendim daha iyi bilirim. Bence yalana dolana hiç gerek yok. İşte dostum, şu dünyada kimseye bağlı olmadığımıza göre, yaşam yolunda istediğim gibi yürürüm... Adın ne senin?”

“Adım mı? Diyelim İvan İvanov olsun...”

“İvan İvanov demek! Papaz sınıfından mısın?”

“Değilim.”

“Ben de seni papaz sınıfından sanmıştım...”

“Kılığımın dolayı mı?”

“Evet. Tıpkı kaçak keşişe ya da saç kesilmiş köy papazına benziyorsun... Ama yüzüne bakınca başka bir meslekten, asker falan, sanır insan... Tanrı bilir neyin nesi olduğunu...” diyen Yefimuşka, adamı tepeden tırnağa bir güzel süzdü. Öbürü içini çekti, şapkasını düzeltti, alının terini sildi.

Sonra bekçiye, “Sigara içiyor musun?” diye sordu.

“İçiyorum, içiyorum! Hemen şimdi...”

Böyle diyerek bekçi, koynundan yağdalı bir kese çıkardı, bir yandan başı önünde yürümesine devam ederken, bir yandan da toprak piposuna tütün basmaya başladı.

“Al bakalım, tüttür!”

Tutuklu adam durdu, bekçinin yaktığı kibrite uzanarak avurtlarını içine çekti. Mavi küçük bir duman havada kıvrıldı.

Yefimuşka sordu:

“Ee, söyle bakalım, neyin nesisin? Yoksa esnaf takımından mısın sen?”

“Soylu sınıfındanım...” dedi tutuklu kısaca ve sonra altın parlaklığındaki başaklara tükürdü.

“Ya! Bak sen şu işe! Peki, nüfus kâğıdın olmadan nasıl geziyorsun?”

“Geziyorum işte...”

“Şu dünyanın işine akıl ermez! Senin gibi soylu kişiler bu kurt yaşayışına dayanabilir mi? Ah, zavallılık!”

Buna karşılık “zavallılık” kuru bir sesle kesip attı:

“Bırak şimdi gevezeliği!”

Ama Yefimuşka gittikçe artan bir ilgiyle nüfus kâğıdı olmayan adama bakıyor, başını sallayarak konuşmasını sürdürüyordu:

“Ah, kahpe dünya! Şöyle bir düşünürsen, felek insanlara ne oyunlar oynuyor! Yalan değil, şu alımlı duruşuna bakılırsa soylu olduğun hemen anlaşılıyor. Çoktandır böyle mi yaşıyorsun?”

Alımlı duruşu olan adam, Yefimuşka'ya somurarak baktı, sataşan bir eşekarısını kovar gibi elini salladı.

“Bırak diyorum sana! Karı gibi düşüp durma üstüme!”

“Kızma be kardeşim!” dedi sakın sakın Yefimuşka. “Bunları kötülük olsun diye sormuyorum, yüreğim çok temizdir.”

“Böyle oluşu senin için iyi; ama durmadan vır vır etmeden bıktım artık.”

“Peki, peki! Susuyorum öyleyse... Konuşması dinlenmek istenmezse susmasını bilmeli insan. Şunu da söyleyeyim ki, boşuna kızılıyorsun bana... Böyle serserice yaşamanda suç benim değil ki!”

Tutuklu durakladı, dişlerini öyle sert sıktı ki, elmacık kemikleri iki yandan dışarı fırladı, kırçıl sakalının bütün telleri ayağa kalktı. Öfkeden alev alev yanan kısık gözlerle Yefimuşka'yı tepeden tırnağa şöyle bir süzdü.

Ama Yefimuşka onun yüzündeki bu değişikliğin farkına varmadan önce yine geniş adımlarla yürümeye başlamıştı bile.

Geveze bekçinin yüzünde kaygılı bir dalgınlığın gölgeleri vardı. Gökyüzüne, çayırkuşlarının titrek ötüşlerinin geldiği yöne bakıyor, dişlerinin arasından çıkardığı bir ışıqla onlara karşılık veriyor, adım atışlarına uydurarak sopasını yere vuruyordu.

Ormana epeyce yaklaşmışlardı. Orman karşılarında koyu bir duvar gibi yükseliyor, oradan tek ses gelmiyordu. Güneş batmak üzereydi, eğik ışınlar ağaçların uçlarını altın ve erguvan rengine boyamıştı. Ağaçlardan mis gibi kokulu bir serinlik yayılıyordu; ormanı dolduran alacakaranlık, donup kalan bu suskunluk ürperti veriyordu insana.

İnsan ruhunun en büyük araştırmacılarından biri olan Gorki genellikle özyaşamöyküsel olan edebiyat eserlerinde insanı iradesi ve iradesizliğiyle, yeteneği ve yeteneksizliğiyle, en çelişkili, en insani yönleriyle anlattı. Yaşamanın her katmanından insanları anlatan edebiyatıyla hem çarlık döneminde hem de yeni Rusya'da dile gelmemiş hayatların gür sesi oldu. Bu öykü derlemesinde yer alan ve 19. yüzyıl sonunda Rusya'nın engin bozkırlarına, sayısız şehrine dağılmış değişik kesimlerden insanları anlatan öykülerde öne çıkan tema, olağan hayat içindeki yakıcı umut öğeleri ve bütün kahramanların ortak yanı olan özgürlük arzusudur. Bu dönemin öykülerindeki insanlar genellikle dipten gelen insanlardır ve hayatı farkında olmadıkları bir sabırla tanımaya çalışırlar.

#klasikler #rusklasikleri #umut #insanhikayeleri #adalet
#bozkır #özgürlük

Kapak resmi: Boris Kustodiev

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [v](#) canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-5181-3

9 789750 751813